

מ"ת 33466/12/19 - מדינת ישראל נגד ינון חסון, ליאור חסון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 33466-12-19 מדינת ישראל נ' חסון(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

המבקשת:

מדינת ישראל

נגד

המשיבים:

1. ינון חסון (עציר)

2. ליאור חסון (עציר)

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרם של המשיבים, אב ובנו, יליד 2000, עד תום ההליכים. זאת, נוכח הגשת כתב אישום כנגדם בגדר יוחסו להם עבירות החזקת נשק ותחמושת בדירה בה התגוררו במועד הרלבנטי.

רקע ותמצית טענות הצדדים

כתב האישום ובקשת המעצר

העובדות המיוחסות לשני המשיבים

1. על-פי הנטען בכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך עד יום 3.12.2019 (להלן: "התקופה") החזיקו המשיבים, בצוותא חדא, בדירה בה התגוררו נשק מאולתר דמוי תת מקלע 9 מ"מ, יחד עם מחסנית ומחסנית מאולתרת טעונות ב-43 כדורי 9 מ"מ. נטען, כי במהלך התקופה עטפו המשיבים את תת המקלע והמחסניות בנייר

עמוד 1

אלומיניום והחביאום בתעלת צינורות המזגן שבתקרת חדר השירותים בדירתם. עוד נטען כי במהלך התקופה החזיקו המשיבים במחסן מחסנית תואמת לתת המקלע, טעונה ב-23 כדורי 9 מ"מ.

העבירות המיוחסות למשיב 1 בלבד

2. אשר למשיב 1, נטען בנוסף כי החזיק במסדרון הקומה בה ממוקמת הדירה לשעלי בבנין אקדח חצי אוטומטי מסוג יריחו 9 מ"מ טעון במחסנית ובה 5 כדורי 9 מ"מ וכלי נשק מאולתר, דמוי "אקדח עט", טעון בכדור 22 מ"מ. נטען, כי במהלך התקופה עטף המשיב 1 את שני האקדחים בכפפה ובגרב, והחביאם בחלל תקרת גבס במסדרון, סמוך לדלת הכניסה לדירה. בנוסף, מצוין כתב האישום כי משיב זה החזיק בחדרו שבדירה אפוד מגן מפני ירי.

3. בגין העובדות המפורטות לעיל הואשמו המשיבים בעבירות של החזקת נשק ותחמושת, לפי סעיף 144(א) רישא וסעיף 144(א) סיפה ולחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בהתאמה, כאשר למשיב 1 יוחסו שלוש עבירות של החזקת נשק וארבע עבירות של החזקת תחמושת, ולמשיב 2 עבירה אחת של החזקת נשק ושלוש עבירות של החזקת תחמושת.

השתלשלות דיוני הליכי המעצר

4. כתב האישום הוגש ביום 12.12.2019. בד בבד להגשתו, הוגשה גם בקשה למעצרו של המשיבים עד תום ההליכים. מעצרו של המשיבים הוארך עד החלטה אחרת. במהלך התקופה שחלפה עד מתן החלטתו, התקיים מספר לא מבוטל של דיונים בעניינם, בפני מספר מותבים בבית משפט השלום, גם לנוכח בקשות של באות כח המשיבים לפיצולו של הדיון, מטעמים שונים. אף בית המשפט המחוזי נדרש לתיק, שלוש פעמים, במסגרת עררים שהוגשו מטעם הצדדים. להלן, ובתמצית, יפורטו עיקרי השתלשלות ההליכים.

5. אשר למשיב 1: לבקשת באות כוחו, נדחה הדיון בעניינו של משיב זה שהיה קבוע ליום 18.12.2019 ליום 23.12.2019, זאת בשל טענות בדבר מצבו הרפואי. אצוין, נעתרתי לבקשה שלא לדחות גם את עניינו של המשיב 2, שכן נטען תחילה, כי אין בכוונת ההגנה "ככל הנראה" לקיים דיון מהותי בעניינו של המשיב 1. אלא בתחילת הדיון שנערך ביום 23.12.2019 נשמע טיעון ממושך בנוגע לשאלת קיומן של ראיות לכאורה. בהחלטתי קבעתי קיומן של ראיות לכאורה לכל המיוחס למשיב 1 והוחלט על שליחתו לשירות המבחן לשל עריכת תסקיר בעניינו.

6. אשר למשיב 2: ביום 18.12.2019 נתקיים דיון לפני כב' הש' ד. בארי בעניינו של משיב זה בלבד, וזאת, כאמור לעיל, לבקשת ההגנה. נקבעה, בהחלטה מפורטת, לאחר שמיעת טיעון בעניין זה, קיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיב 2. בית המשפט לא נעתר לבקשת ההגנה לבחון אפשרות של שחרורו של המשיב 2 לחלופת מעצר בבית אמו והורה על שליחתו לשירות המבחן, לשם עריכת תסקיר בעניינו. באות כוחו של המשיב לא השלימו עם החלטה זו, וערר עליה נדון ביום 23.12.2019 לפני כב' הש' מ. בן ארי. במסגרת החלטה זו נקבע, כי קיימת חולשה מסוימת בראיות, אך במכלול נסיבות העניין, לרבות עברו הפלילי של המשיב, אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט השלום לפיה יש מקום לשקול חלופת מעצר רק לאחר קבלת עמדת שירות המבחן.

7. הדיון הבא, בעניין שני המשיבים, התקיים בפני מותב אחר (כב' הש' א. קורנהאוזר) וזאת ביום 15.1.2020. עובר לדיון זה נתקבלו תסקירי שירות המבחן בעניין שני המשיבים, ואלה לא המליצו של שחרורם של מי מהמשיבים לחלופות מעצר. בית המשפט החליט על שחרורו של המשיב 2 לחלופת מעצר, ועל בחינת אפשרות השמתו של המשיב 1 באיזוק אלקטרוני, תחת פיקוחה של ידית המשפחה, גב' ר.ש, שנמצאה מתאימה למשימת הפיקוח.

8. על החלטת שחרורו של המשיב 2 הוגש ערר מטעם המדינה. ערר זה התקבל, ובהחלטתה, ציינה כב' הש' מ. בן ארי כי מערך הפיקוח שעל הפרק, בנות משפחתו של המשיב 2, לא יסכון. המשך הדיון נקבע לפני בית המשפט המחוזי, אך בהסכמת הצדדים, נקבע, ביום 21.1.2020, כי בחינת החלופה הנוספת תעשה בבית המשפט קמא. המשך הדיון בעניין המשיב 2 התקיים, באותו היום, בפני שופט אחר (כב' הש' ר. פרי). בסופו של דיון זה, ממושך מאוד אף הוא, הוחלט, חרף עמדת הסנגוריה, להורות על תסקיר משלים נוסף שיבחן, פעם נוספת, שאלת החלופה. באת כח המשיב לא השלימו עם החלטה זו, על אף היותה "החלטת ביניים", והגישו ערר על עצם ההחלטה להפנות את המשיב

עמוד 2

2 לתסקיר נוסף. יצוין, כי לאחר זמן, ולאחר מספר בקשות לדחיית הדיון, נתבקשה מחיקת הערר וכך היה.

9. המשך הדיון בעניין המשיב 1 התקיים למחרת היום ונשמע לפני. בתומו, הוריתי על תסקיר בעניין המשיב 1, שיבחן אפשרות שילובם של מפקחים נוספים במערך הפיקוח והשמתו בפיקוח אלקטרוני.

10. עובר לדיון העוקב, נתקבל תסקיר נוסף בעניין המשיב 1, שאף הוא לא המליץ על שחרורו, והשמתו בפיקוח אלקטרוני. במסגרת דיון זה נשמעו שני מפקחים נוספים שהוצעו וכן המפקחת ר.ש. במסגרת הדיון, לאחר שב"כ המשיב שמעה הערותיו בנוגע למערך הפיקוח האנושי בכללותו ומיקומה של החלופה, ביקשה לדחות את הדיון לשם "איתור חלופה בנתניה". בקשתה נתקבלה והמשך הדיון נקבע למועד בו היה אמור להתקבל התסקיר בעניין המשיב 2.

11. לקראת הדיון האחרון, שנערך ביום 9.2.2020, הודיע שירות המבחן, כי לא הוצעה חלופה נוספת בעניין המשיב 2. אשר למשיב 1, מסרו באות כוחו בפתח הדיון כי אין בידיהן להציע חלופה המרוחקת מאזור המרכז, אף כי נטען, כי יש לשקול השמתם של שני המשיבים יחדיו בחלופת המעצר (שכן כעת הם שוהים יחד באותו תא מעצר). בסופו של דיון זה ציינתי, כי: "במכלול נסיבות העניין, איני סבורה כי יש מקום לבחון חלופת מעצר שאינה בפיקוח אלקטרוני, אינה מופרדת ואינה מרוחקת משמעותית ממקום ביצוע העבירה, וזאת מבלי להביע דעה סופית בנוגע לאפשרות שחרורם של המשיבים ממעצר ממש".

דיון והכרעה

12. משוכה גבוהה ניצבת בפני המשיבים בניסיונם לשכנע כי יש מקום להורות על שחרורם ממעצר ממש, שכן: "נקודת המוצא בעבירות נשק היא כי ככלל, קיימת מסוכנות המצדיקה מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח, וכי רק בנסיבות חריגות תוכל חלופת מעצר להפיג מסוכנות זו. הלכה זו כוחה יפה גם למעצר בפיקוח אלקטרוני המתאפשר בעבירות נשק כחריג מטעמים מיוחדים שיירשמו, כפי שמורה סעיף 22(ב)(1) לחוק המעצרים" (בש"פ 1161/19 אלשער נ' מדינת ישראל, פסקה 10, 26.2.2019).

13. שקלתי מכלול נתוני העניין, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, חומר החקירה וההצעות השונות שהונחו מטעם באות כוח המשיבים בעניין חלופות המעצר, מיקומן ומערך הפיקוח האנושי שעומד על הפרק. בנסיבות העניין, נוכח גורמי הסיכון המכבידים, חומרת העבירות המיוחסות למשיבים, המקימות עילת מעצר סטטוטורית, ובהעדר מערך פיקוח מקיף, הולם ומרוחק, יש להורות על מעצרם של שני המשיבים עד תום ההליכים. להלן, יפורטו הטעמים שהובילו למסקנה זו.

14. סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "החוק" או "חוק המעצרים") קובע כי ניתן להורות על מעצרו של אדם עד לתום ההליכים נגדו, לרבות על מעצר בפיקוח אלקטרוני, אם ישנה עילת מעצר (סעיף 21(א)(1) לחוק); ישנן ראיות לכאורה להוכחת האשומים המיוחסים לו (סעיף 21 (ב) לחוק); וכשלא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה או קביעת תנאי שחרור שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק). גם כאשר מתמלאים התנאים להורות על מעצרו של אדם, מאפשר סעיף 22(א) לחוק המעצרים השמתו במעצר בפיקוח אלקטרוני, חלף מעצר ממש, וזאת בהתקיים מספר תנאים, לרבות הסכמתו של העצור למעצר כאמור. עם זאת, כאשר מדובר בעבירות המנויות בסעיף 22(ב), לרבות עבירות המקימות חזקת מסוכנות וביניהן עבירות בנשק, יעשה הדבר רק מטעמים מיוחדים שיירשמו.

15. נפנה ונבחן הדברים כסדרם.

ראיות לכאורה כנגד המשיב 1

16. כאמור לעיל - בעניין המשיב 1, קיומן של ראיות לכאורה נקבע בהחלטתי מיום 23.12.2019 ומובהר מלכתחילה, כי יש לקרוא החלטתי זו גם על רקע החלטות קודמות שניתנו בתיק.

17. בתמצית ייאמר, כי בכל הנוגע לנשק ולמחסניות שנתפסו בדירה ובמחסנה, המיוחסים גם למשיב 2, נשענת התשתית הראייתית על מספר נדבכים. ראשית, הימצאותם של הנשק והמחסניות מוסלקים באופן הנגיש, מחד, למשיבים, ומנגד, בדרך שאינה מאפשרת השגתם למי שאינו בעל גישה חופשית לדירה. שנית, התנהלות המשיבים במסגרת החיפוש שנערך בדירה, וסימונו של המשיב 2 למשיב 1 בתנועת גוף על מקום המסתור. שלישית, הימצאותו של אפוד מגן בחדר המשיב 1, הקושרו, כשלעצמו, לשימוש בנשק (שכן מדוע נדרש שימוש באפוד כאמור?) ורביעית, שמירתם של המשיבים על זכות השתיקה והעדר הצגת הסבר חלופי להמצאות הנשק, המחזקים משקל הראיות לכאורה (ראו והשוו: בש"פ 7154/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (1.10.2017)).

18. אשר לכלי הנשק והתחמושת שנמצאו מחוץ לדירה: אלה מיוחסים רק למשיב 1, ומעבר לכל האמור לעיל, בנוגע לסמיכות המקום, אופן ההסלקה, מציאת האפוד והשמירה על זכות השתיקה, המסבכים את המשיב 1 במיוחס לו גם בנוגע לכלי נשק אלה, נקשר אליהם משיב זה בדרך נוספת. אחד מאותם כלי הנשק, אקדח העט, היה עטוף בגרב שעליו נמצא ד.נ.א של המשיב. אקדח העט נמצא בצידו של האקדח הנוסף, וקשה עד מאוד, ודאי לא בשלב זה, להלום טענה בדבר אי קשר בין שני כלי נשק אלה.

19. כאמור לעיל, על אף שנמסר כי ככל הנראה לא תהיה מחלוקת בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע למשיב 1, התקיים דיון בשאלה זו. הטעם לכך, אליבא דההגנה, אף כי לא ייחדה טענותיה רק לעניין זה, הוא התפתחות חקירתית שנגעה למציאת ד.נ.א של חברו של המשיב 1 על עט האקדח. אותו חבר נחקר ושחרר, ולא מצאתי כי יש בעניין זה משום להקהות את עצמת הראיות שכנגד המשיב או לקבוע כי עצם שחרורו של החבר ממעצר מצדיק שחרורו של המשיב 1 גם כן. ראשית, החבר אינו מתגורר בבנין ואינו בעל גישה חופשית לפרטים אלה, כאשר נקודת המוצא, על פי ניסיון החיים והשכל הישר, היא כי בעליהם של כלי נשק טעונים שמוחזקים שלא כדין, אינו משאירם מאחור, מבלי יכולת לשמר שליטתו בהם. שנית, המשיב נקשר לכלי הנשק שנמצאו מחוץ לדירה, גם בשל הימצאותם של כלי נשק נוסף ואפוד מגן בתוך הדירה. שלישית, על פניו, נדמה כי דווקא העובדה כי אדם הקשור למשיב 1 נגע בכלי הנשק סוללת, כשלעצמה, נתיב נוסף המחזק את משקל הראיות כנגדו. אין המדובר בזר, אלא במכרו של המשיב 1 ועצם מגעו בכלי הנשק מהווה חוליה נוספת של שרשרת הראיות שלחובת המשיב, ולא לזכותו, ובוודאי אינו גורע ממנה. יש לציין, כי לבקשתי, הוגשה הודעת עדכון מטעם המאשימה ולפיה טרם נתקבלה החלטה סופית האם יוגש כתב אישום כנגד החבר.

ראיות לכאורה כנגד המשיב 2

20. קביעת קיומן של ראיות לכאורה נעשתה על ידי מותב אחר, ונסמכה על הימצאותו התכופה בדירה, גישתו החופשית אליה, אותו סימון שביצע המשיב 2 אל מול בנו, המשיב 1, על אמירתו עת נתפס הנשק: "זה שלי, זה שלי" והצהרתו כי יש לשייך כל שיתפס בחיפוש אליו. בערר ההגנה שהוגש בקשר למשיב זה, נטען כי הקושי הראייתי נובע מכך שפעל "מאינסטינקט אבהי" (ראו עמ' 1, ש' 27, לפרוטוקול הדיון בעמ"ת 50061-12-19 ליאור חסון נ' מדינת ישראל (23.12.2009)).

21. בית המשפט המחוזי קבע כי נמצאה חולשה מסוימת בראיות נוכח היעדרותן של ראיות פורנזיות, הצורך לבחון משמעות אמירותיו של משיב זה במהלך שמיעת הראיות ומעורבותו של בנו. משכך, זו נקודת המוצא בעניין המשיב 2 ולה השלכה משמעותית בנוגע לשאלת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר, שכן קיימת "מקבילית כוחות" בין עצמת הראיות לבין הנכונות לבחון חלופת מעצר (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.8.2011); בבש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013)).

עם זאת, יש לזכור כי "בה בעת, קיימת גם זיקה בין עוצמת הראיות לבין עוצמת עילת המעצר, כך שגם כאשר מדובר בראיות לכאורה שעוצמתן אינה גבוהה, אך עילת המעצר היא עוצמתית, ניתן להגיע למסקנה כי אין לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר" (עניין אביתר שלעיל, פסקה 20).

עילת המעצר

עילת מעצר סטטוטורית

22. בעניין שני המשיבים קמה עילת מעצר סטטוטורית, הנוגעת למסוכנותם, וזאת מכוח הוראות סעיף 21(ג)(2) לחוק המעצרים, שכן עבירות הנשק בהן הואשמו המשיב הן עבירות ביטחון כהגדרתן בסעיף 35(ב)(1) לחוק המעצרים. משכך, הנטל הוא על המשיבים להפריך חזקת מסוכנות זו.

שמירה על זכות השתיקה

23. כפי שצוין לעיל, שני המשיבים, ככלל, שמרו על זכות השתיקה במהלך חקירותיהם. זו זכותם, כמובן, אלא שלצד בחירה לעשות שימוש בזכות זו מחירים. חלקם ראייתיים, כאמור לעיל, וחלקם רלבנטיים לשלב בחינת עילת המעצר. שמירה על זכות השתיקה מחזקת המסקנה בדבר המסוכנות הנשקפת מאדם, וודאי כאשר הנטל עליו לשכנע בדבר העדר עילה כאמור, כבעניינו (בש"פ 748/10 **איסקוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (18.2.2010); בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (10.3.11); בש"פ 1215/19 **מדינת ישראל נ' פרץ**, פסקה 5 (21.2.2019)).

נסיבות החזקת הנשק

24. מעבר לאמור לעיל, שתיקתם של המשיבים והעדר מתן הסבר להחזקת כלי הנשק בידיהם, מקשה על סיווג עניינם במדרג החומרה שנקבע בנוגע למנעד - אכן, רחב - של עבירות בנשק. בעניין **אבו מוך** (ב"ש 625/82 אבו מוך נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 668, 671 (1982)) סיווג בית המשפט את עבירות הנשק לפי חומרתן מן הכבד אל הקל: החל בעבירות נשק שנועדו לפגוע בביטחון המדינה או הציבור; דרך עבירות נשק לשם ביצוע עבירות פליליות חמורות; החזקת נשק לעת מצוא לפעילות פלילית בעתיד; צבירת נשק על ידי קבוצה מסוימת במטרה לחזק את כוחה כנגד יריבותיה; הגנה עצמית או לצורך הגנה על ציבור או משפחה; החזקה לצורך ספורט, ציד או שעשוע; והחזקת הנשק כמזכרת או ללא חידוש רישיון (ראו גם בש"פ 6065/10 **מדינת ישראל נ' פאיד**, 25.8.2010).

25. על אף העדרו של הסבר, נסיבות החזקת הנשק שוללות, באופן ברור, סיווג העבירה בשתי הקטגוריות האחרונות שצוינו לעיל. יש לציין, בהקשר שני המשיבים, כי הנשק בדירה נמצא כשלצדו מחסניות טעונות ומחסנית נוספת נמצאה במחסן הדירה, תואמת לנשק זה, וטעונה אף היא. הנשק נמצא מוסלק באופן שאינו מאפשר נגישות מידית, ובכך יש להצביע על אי התקיימותו של הסייג לאחריות הפלילית (ראו מבחני הפסיקה בע"פ 4784/13 **סומך נ' מדינת ישראל**, פסקה 162, 18.02.2016); והאמור בע"פ 4191/05 **אלטגאוז נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (25.10.2006). אשר למשיב 1, לו מיוחסת אחזקת שני כלי נשק נוספים - טעונים - וכן החזקת תחמושת נוספת, על כל המשתמע בכך בנוגע לעוצמת עילת המעצר.

26. לא למיותר לציין כי בעת הרלבנטית, התגוררו בדירה גם אימו של המשיב 1, בת זוגו לשעבר של המשיב 2, וכן קטינה, אחותו של המשיב 1 ובתו של המשיב 2. לא הייתה מחלוקת כי השתיים לא היו מודעות להחזקת כלי הנשק, חלקם טעונים כאמור. המשיבים בחרו להחזיק את כלי הנשק, על כל הסיכון הכרוך בכך, בדירה בה מצויות בנות משפחה מהמעגל הקרוב ביותר ומשכך, המסקנה המתגבשת היא כי המשיבים נכונים ליטול סיכונים שיפגעו בשלום הציבור בכללותו, שהרי בכל הנוגע לקרובות משפחתם לא היססו מליטול סיכום כאמור.

27. אכן, מדובר בעבירה שבסמכות בית המשפט השלום, ועניינה החזקת נשק ותחמושת, לא נשיאתם או סחר בהם. עם זאת, נסיבות האחזקה, ובנוגע למשיב 1, ריבוי כלי הנשק, טעינתם ואחזקתם במספר מקומות מצביעים, בכל הנוגע לעבירה זו, ובהעדר הסבר חלופי, על סיכון גבוה ואעיר, כי אני אומדת את הסיכון הנשקף ממשיב 1 באופן שונה מזה שנעשה על ידי שירות המבחן (על כך בהמשך). לכך יש להוסיף כי סיבת ההחזקה אינה ידועה, ולא ניתן לשלול קיומו של סכסוך כזה או אחר, אל מול אנשים שזהותם אינה ידועה, ורקעם אינו ברור.

28. גם בחינת נסיבותיהם האישיות של המשיבים אין בה על מנת להפחית מעוצמת מסוכנותם.

הרשעתו של המשיב 1 וקיומו של מאסר מותנה

29. המשיב 1 כבן 19 שנה, ואולם, נדמה כי אין מחלוקת כי הוא מצוי הוא במסלול התדרדרות מעורר דאגה (ראו האמור בש' 33-35 לעמ' 38 לפרוטוקול הדיון).

30. כפי שצינתי בהחלטה קודמת, נורמטיביות אינה נמדדת רק בתוכן גיליון הרישום הפלילי, אף כי גם היבט זה בהחלט מתקיים בנוגע למשיב 1. יש לבחון גם את טיב המיוחס לאדם, לרבות עצם התנהלותו במהלך החקירה. בעניין זה האחרון קיימת שמירתו של המשיב 1, ככלל, על זכות השתיקה, על כל המשתמע ממנה, כמפורט לעיל. אך עיקר הכובד מצוי בעבירות המיוחסות למשיב 1. עבירות החזקת נשק מצויות בליבת העבריינות הפלילית, ועל פניו, נדרשה התארגנות מבעוד מועד, תכנון, שימוש בדפוסי הסוואה והסתרה לשם הוצאתן מהכח לפועל. העבירות, לפחות בחלקן, בוצעו יחד עם אחר, המשיב 2.

31. עיון בגיליון הרישום הפלילי מצביע על כך שלחובת המשיב הרשעה אחת מחודש ספטמבר 2019, שעניינה עבירת תקיפה שהתרחשה בחודש ינואר 2018. לחובתו שלושה תיקים נוספים, "פתוחים", וזאת מהתקופה בה התנהל תיק בית משפט השלום לנוער, וזאת החל מחודש אפריל 2019.

32. עיינתי בכתב האישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון, שבעובדותיו הורשע המשיב. מדובר באירוע חמור מאוד שהתרחש בחודש ינואר 2018. אכן, לא כולו מיוחס למשיב, שכן במסגרת אישום זה הואשם גם נער אחר, וזאת בעבירת סחיטה באיומים. מעורבותו של המשיב נגעה להצעתו לתווך בסכסוך שבין האחר לבין שני קטינים נוספים, ובין היתר, הורשע בכך שהגיע למקום לימודיו אחד מאותם הקטינים, ומשסרב זה להצעתו "לתווך", הורה לו המשיב 1 למחוק את ההקלטות שנערכו עם האחר, תקף אותו באגרוף באוזנו השמאלית, ולאחר שנפל בעט בו, בעודו שכוב. מגזר הדין עולה כי התסקיר שנתקבל היה ללא המלצה טיפולית וכי המשיב 1 לא היה מעוניין בצירוף יתרת תיקיו לתיק התקיפה. בית המשפט לנוער לא נעתר לבקשת בא כוחו של המשיב שלא להרשיעו, ובעיקר נסמך על העדר המלצה טיפולית מטעם שירות המבחן, וגזר את דינו להתחייבות, קנס ומאסר מותנה.

33. טרם גזירת דינו אמר המשיב 1 את הדברים הבאים: "אני לא מקל ראש במעשים שעשיתי כשהייתי קטין. אני מתנצל ומבין את חומרת המעשה. אני משתנה ועובר סוג של תהליך בחיים והייתי קטין" ועוד ציין כי כעת הוא מתרכז בעבודה ובלימודים. מילים לחוד, ומעשים לחוד, שכן פחות משלושה חודשים לאחר מכן, נעצר המשיב 1 בגין התיק שבכותרת.

34. כאמור, על המשיב הוטל מאסר על תנאי, לתקופה של ארבעה חודשים, ככל שתוך שנתיים "ישבו ויבצע עבירות אלימות מכל סוג". כן היה על המשיב לחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע "מביצוע עבירות אלימות מכל סוג", למשך אותה תקופה. על פי הפסיקה, עבירת החזקת נשק נחשבת כעבירת אלימות המפעילה מאסר מותנה שתלוי ועומד כנגד אדם (ע"פ (מרכז) 7062-04-18 **איאסו נ' מדינת ישראל**, פסקאות 46-47 (7.5.2018)). בקשת רשות ערעור נדחתה: ראו רע"פ 4065/18 **איאסו נגד מדינת ישראל**, פסקה 11 (30.08.2018). ראו גם ת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 **מדינת ישראל נ' ג'בור** (12.01.2020)). עוד יצוין, כי על פניו, נוכח העובדה כי מיוחסות למשיב מספר עבירות של החזקת נשק, חלות, הוראות סעיף 56(ב) לחוק העונשין בנוגע להעדר אפשרות הארכת מאסר מותנה זו.

חקירותיו האחרות של המשיב 1 במהלך השנה האחרונה

35. זאת ועוד. כאמור לעיל, כנגד המשיב תלויים ועומדים שלושה תיקים נוספים, שנפתחו כנגדו בחודשים אפריל, יוני ו- אוגוסט 2019, שעניינם תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ירי בנשק חם, קשר לביצוע פשע, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, תגרה, התנהגות פרועה במקום ציבורי ושקר לביצוע עוון.

36. עיינתי בתיקים אלה. אבהיר, כי נקודת המוצא מבחינתי היא כי הנאשם חף מפשע בכל אותם אירועים, שהרי מדובר בתיקים פתוחים שטרם הוגש בעניינם כתב אישום. עם זאת, קיימת משמעות לא מבוטלת לעצם חקירתו בתקופה האחרונה בגין עבירות אלו, וביצוע המיוחס לו כעת על אף שיוחסו לו העבירות שלעיל. יש בדבר על מנת להצביע כי על אף קיומו של הליך משפטי ממושך, מעורבות שירות המבחן בהליך בבית משפט לנוער, וכן, גם שלושה

הליכי חקירה שטרם הסתיימו, בעבירות שאינן פשוטות, חלקן ורלבנטיות לעניינו, לא עלה בידי המשיב 1 להציב לעצמו גבולות מתאימים ולהסתבך בעבירה נוספת, חמורה ומסוכנת. גם סביבתו הקרובה, שחלקה הוצעה כמערך פיקוח עליו, לא מנעה זאת, על אף קיומם של תמרורי אזהרה ברורים מאוד. מדובר, לטעמי "במידע המהותי להליך" שלא רק מאפשר עיון, זהיר, בתיקי חקירה פתוחים, גם כאשר לא הוגשו בגינם כתבי אישום, אלא נדרש מהותית לשם קבלת החלטה מושכלת, הנסמכת על מלוא הנתונים הרלבנטיים (ראו והשוו, בהתאמות הנדרשות: בש"פ 6747/13 **דורני נ' מדינת ישראל**, פסקה 9, 8.1.2014)). עוד אעיר, כי מתסקירו הראשון של שירות המבחן, עולה כי המשיב 1 מוכר להם גם בשל "עבירת נהיגה" משנת 2019.

עברו הפלילי של המשיב 2

37. אשר למשיב 2: למשיב זה רישום פלילי הכולל עשר הרשעות קודמות ובין היתר הורשע בעבירות קבלת דבר במרמה, החזקת רכוש החשוד כגנוב, איומים, היזק לרכוש במזיד, תקיפת שוטר על מנת להכשילו, העלבת עובד ציבור, העסקת עובד תושב האזור ללא אישור כדן, תקיפת בת זוג ועבירות הימורים. המשיב נשא במספר עונשי מאסר קצרים, חלקם בעבודות שירות. עם זאת יש לציין, כי הרשעתו האחרונה, אמנם מחודש יולי 2019, עניינה עבירות ניהול עסק ללא רישיון שנדונו בבית המשפט לעניינים מקומיים בבת ים, וזו שקדמה לה עניינה עבירות שבוצעו לפני שנים לא מעטות, האחרונה בהן בשנת 2012.

שאלת החלופה

38. על אף קיומה של מסוכנות בולטת, בעצמה גבוהה, גבוהה מאוד, הוחלט כי יש מקום להדרש לבחינת אפשרות שחרור לחלופה או השמת המשיבים במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, וזאת באמצעות הגורם המקצועי, שירות המבחן.

39. כפי שציינו לעיל, נדרש שירות המבחן לעניין שני המשיבים.

המשיב 1

40. שירות המבחן סקר בתסקיריו את קורותיו של משיב זה, לרבות בעבריינות, אף כי מהתסקיר עולה כי סבר כי טרם הוכרע דינו בתיק הנוער שלעיל. אשר להערכת הסיכון, אף כי קצינת המבחן התרשמה כי המשיב "הצליח לבחון באופן ראשוני את דפוסי התנהלותו הבעתיים וקשייו לבלום התנהלותו", העריכה כי רמת הסיכון להמשך התנהלות עוברת חוק היא בינונית ותוצאותיה - בינוניות בחומרתן (עמדתי בנוגע למידת המסוכנות - שונה). בין היתר, הגיע שירות המבחן למסקנתו זו על סמך התנהלות המשיב לאורך השנים, חשיפתו להתנהלות שולית, קיומם של דפוסים עברייניים והעדר שגרה מתפקדת.

41. שירות המבחן בחן מספר מפקחים שהוצעו, כולם לא נמצאו מתאימים על ידו למלאכה זו. לפיכך, לא בא בהמלצה לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר או למעצרו בפיקוח אלקטרוני. חלקם אינם עומדים על הפרק, ורק מטעם זה לא אתייחס להם.

42. תפקיד הפיקוח מחייב, היותם של המפקחים גורם ממתן, מציב גבולות, באופן שיאפשר הפחתת המסוכנות (ראו בש"פ 5230/19 **בוהדנה נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 (12.9.2019)). מערך מערך פיקוח מלא, העונה לדרישות אלו, אינו בנמצא.

43. מקום הפיקוח הוצע כי יהיה בבית הגב' ר.ש, גם הוא מצוי בתל אביב. ר.ש נמצאה מתאימה על ידי מותב קודם, ונחקרה גם על ידי ר.ש לא קראה את כתב האישום, אף כי הייתה ערה לתוכנו, אך לא היתה מודעת די הצורך לטיב הרשעתו בבית משפט השלום לנוער, או לעובדת תיקיו הפתוחים, למעט כי "מדובר במשהו עם יריות". עוד ציינה כי ברצונה לסייע לו ולהרחיקו מהגורמים משפיעים עליו לרעה.

44. גם אני, כקודמי, סברתי כי מדובר אישה נורמטיבית, והתרשמתי כי המשיב 1 מכבדה וייתכן שיש בכוחה ליתן מענה

כלשהו לגורמי הסיכון הרלבנטיים ואף להציב לו גבולות מסוימים. עם זאת, גם אני, כשירות המבחן, סבורה כי המפקחת אינה ערה דיה למסוכנות הרבה עד מאוד הנשקפת מהמשיב 1 ולמניעים הקיימים בבסיס התנהלותו. נדמה, כי אופיה הטוב של ר.ש וחיבתה האמיתית למשיב 1 ולמשפחתו הובילה אותה להציע עצמה לתפקיד המורכב של מלאכת הפיקוח, שספק בעיני אם תוכל למלאו, ודאי לא לאורך תקופה, וודאי כאשר אין מדובר בביתה שלה. דבריה בנוגע לרקעו של המשיב והסתבכויותיו ("ירו עליו"), מעידים כי אינה מודעת עד תום למכלול התנהלותו ויש בהם כדי להצביע כי המפקחת, ממעיטה, בידועין או שלא, ממידת הסכנה הנשקפת מאורח החיים בו בחר המשיב 1 ומדרך התנהלותו. לא למיותר לציין כי בביתה מתגוררים גם ארבעה קטינים.

45. שני המפקחים הנוספים הותירו, גם הם, רושם של אנשים חיוניים שכוונותיהם טובות, אלא שבאופן ברור הם אינם מתאימים למלאכת הפיקוח. טיב הקשר בינם לבין המשיב 1, כמו גם היקפו, הוא דל וניכר אי מודעות לא רק לרקעו של המשיב 1 אלא גם למיוחס לו כעת. התרשמותי שלי זהה להתרשמות שירות המבחן, שסבר, כי אין בכוחם להוות עבור המשיב גורם מציב גבול ומפחית סיכון. עוד יש לציין, כי, כידוע, חובות המפקחים, הם "ביחד ולחוד" (בש"פ **גדמילוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (10.6.2019)) אך לשני מפקחים אלה אין קשר קודם עם ר.ש, ואף עניין זה מציב קושי נוסף.

46. כפי שצינתי במהלך הדיון הקודם, מבחינתי, תנאי בסיס והכרחי לשחרור המשיב 1 ממעצר ממש הוא הרחקה משמעותית מסביבת מגוריו וחיי שתאפשר ניתוק גאוגרפי ורעיוני מאורח חייו הנוכחיים. מקום מגוריה מצוי בתל-אביב ו"מקביל" לשכונת מגוריו של המשיב. הוא אינו מרוחק מספיק גם מבתי-ים, שם נטען כי המשיב הסתובב עם ילדים "שנמצאים בשוליים" (ראו דברי המפקחת בעמ' 20, ש' 29-30 לפרוטוקול הדיון).

47. אני ערה לכך שמותב אחר מצא לנכון לבדוק כי המעצר יהיה בבית המפקחת והמקום אף נבדק על ידי מנהלת האיזוק ונמצא מתאים. אף כי הדבר לא נטען במפורש, ייתכן והמשיב 1 פיתח ציפיות מסוימת בנוגע לכך, ולפיכך אתיחס לעניין זה. ממילא לא הוצע מערך מלא והוליסטי שיאפשר צעידה במתווה זה, שכן שני המפקחים הנוספים שהוצעו אינם מתאימים לשמור על הלכות המשיב 1. עוד אעיר כי על פניו, שאלת הרשעתו של המשיב 1 בעבירת אלימות חודשים ספורים לפני ביצוע העבירות המיוחסות לו כעת לא הייתה ידועה בעת מתן ההחלטה, גם לא לשירות המבחן (אם כי הייתה ידועה למשיב 1 כמובן) כמו גם קיומו של מאסר מותנה, שעל פניו הוא חב הפעלה. בסופו של יום, וההחלטה הסופית מונחת לפתחי, על כל האחריות הכרוכה בה, ולטעמי, לא ניתן ליטול את הסיכון הכרוך בהשבת המשיב לסביבתו הקודמת, נוכח הערפל העוטה את נסיבות ביצוע העבירה.

48. על פי ההלכה, בראש ובראשונה יש לבחון את המשיב עצמו ומידת האמון שניתן לתת בו, על מנת שיקפיד ויקיים את תנאי השחרור וימנע מביצוע עבירות נוספות. המשיב צעיר מאוד, ונתתי דעתי לכך, שהרי מדובר בנתון בעל משמעות. עם זאת, קיימת גם משמעות להעדר הבשלות וחוסר המעצורים שמקורם - אולי - בגיל צעיר זה, הבאים לידי ביטוי בבירור מהתנהלותו בשנה האחרונה, ומקשים על האפשרות לבטוח בו כי יפעל בהתאם לתנאי המעצר באיזוק אלקטרוני. ונזכיר, כי הנשק הוטמן בדירה בה התגורר ובסמוך לדירה זו, ומדובר בעבירה שניתן לבצעה גם כאשר מוגבל חופש תנועתו של אדם.

המשיב 2

49. המשיב 2 שוחרר לחלופה, על אף עמדת שירות המבחן, לפיה גורמי הסיכון מצביעים על סיכוי להמשך התנהלות שולית ובעייתית ומערך הפיקוח אינו מתאים. אלא שבית המשפט המחוזי סבר כי החלופה הקיימת, המורכבת מבני משפחה, אינה יכולה לעמוד. גם אני סבורה, כפי שציין מותב אחר, כי סיוע של מי שאינם בני משפחה למערך פיקוח המורכב מבני משפחה אינו עומד במתווה שנקבע בערכאת הערר (ראו ש' 28, עמ' 32 - ש' 4, עמ' 33 להחלטת כב' הש' ר. פרי מיום 21.1.20). ובהקשר זה לא למיותר לציין כי "הלכה היא כי אישור קרובי משפחה כמפקחים בעבירות נשק מהווה חריג יוצא דופן" (בש"פ 4830/18 **דרבאס נ' מדינת ישראל**, פסקה 23 (30.7.2018)).

50. בסופו של יום, ההגנה בחרה שלא להציג חלופה אחרת, שבחינתה תעשה בדרך של תסקיר משלים (על אף ששירות המבחן נדרש לעניין ועל הטרחתו לשווא יש להצר). המשיב 2 מסר, באמצעות באת כוחו בדיון האחרון, כי אינו מעוניין בהשמטת תחת פיקוח אלקטרוני. הלכה למעשה, אנו נמצאים כעת בדיוק באותה הנקודה בה היינו, עת פסל בית

המשפט המחוזי את החלופה שהורכבה מבני משפחתו של המשיב 2 וזאת לפני כחודש ימים.

51. להשלמת התמונה אעיר, כי לא ניתן לקבל ההצעה להשמתם של שני המשיבים באותו מקום מעצר בפיקוח (הגם שהועלתה כלאחר יד, בסוף הדיון האחרון). עבירת החזקת הנשק המיוחסת למשיב 2 בוצעה יחד עם המשיב 1; מדובר בעבירה שבוצעה בתוך דירתם, עניין כשלעצמו מקים קושי עצמאי לשחרר ממעצר ממש, ובהינתן העדר המידע אודות נסיבות ביצוע העבירות, הסיבה להן, וטיב שיתוף הפעולה בין שני המשיבים, הצעה זו אינה יכולה לעמוד.

סיכום של דברים

52. הכלל הוא כי מקום בו מדובר בעבירות נשק יש להורות על מעצר ממש, ובעיקר כאשר הגורם המקצועי אינו בא בהמלצה בדבר שחרור (בש"פ 9359/16 **מדינת ישראל נ' עמאש**, פסקה 15 (13.12.2016); ראו גם: בש"פ 6277/16 **מדינת ישראל נ' ששון** (פורסם בנבו, 12.09.2016)).

53. מיקומן של החלופות המוצעות, בסמיכות למקום החזקת כלי הנשק, הערפל השורר בכל הנוגע לרקע שבבסיס התנהלותם העבריינית של המשיבים, המקשה על היכולת להתאים תנאי השחרור ההולמים לגורמי הסיכון, והעדר מעטפת אנושית רחבה באופן שיאפשר פיקוח הדוק, סמכותי לאורך זמן, מובילים לכלל מסקנה כי אין זה המקרה בו קיימים טעמים מיוחדים להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני; ויזכר, כי המשיב 2 ממילא לא נאות להשמתו במעצר כאמור.

54. התוצאה היא כי להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים וכך אני עושה.

ניתנה היום, כ"ב שבט תש"פ, 17 פברואר 2020, בהעדר
הצדדים.